

VIII

PĂRERI DE RĂU

Chiorîş-Chiondorîş a plecat.

Nu l-a mâncat la dejun Jderul, nu l-a scos afară din scorbura Bătrînului Fag nici Vulpea, pur şi simplu s-a retras el, i-a părăsit.

Dar de ce?

Pentru asta se frămînta Cipi, la asta se gîndea Pasărea. Iepurele nici nu se frămînta, nici nu se gîndea: în secret se bucura că musafirul nepoftit s-a evaporat. Cel puţin nu va fi aici să-şi împrăştie purecii.

— Eu aşa cred, a ciripit Pasărea, că pur şi simplu s-a plictisit să mai fie musafir.

— Cum?! a sărit ca ars Cipi, s-a plictisit?! De ce s-a plictisit? De dormit? Că totul îi venea de-a gata? Şi-a plecat fără să fi zis «dă-te mai încolo». Ce comportare e asta?

— Nu poţi spune că e comportare, a aprobat Pasărea. Cred că necazul cel mai mare e că Chiorîş-Chiondorîş e puţin cam prost-crescut.

— Cam mult e dumnealui... prost-

crescut! a dat din cap Iepurele.

— Dar există pe lume şi bun simţ! Şi tact! se agita Cipi.

— Pe lume, da, există, dar la el, mă îndoiesc! a zis cu ironie Iepurele.

Pasărea şi-a culcat ciocul pe o aripă. Se gîndea foarte adînc.

— Şi dacă se simte jignit? a clipit ea spre Cipi.

— Vezi să nu-ţi zic ceva urît! şi-a zvîrlit Iepurele cu mînie urechile pe spate. Dar de ce?

Pasărea privea iscoditor în ochii cinstiţi ai lui Cipi.

— Nu i-ai spus că-l loveşti cu piciorul?

Cipi a suportat privirea cîţva timp, apoi a început să clipească.

— Asta nu. De lovit cu piciorul n-a fost vorba. Dar i-am zis una-alta... I-am spus că pot să-i trag un şut. Se poate că e jignit...

— Vezi, vezi, Cipi, a dat din cap tristă Pasărea. Întotdeauna îţi atrag atenţia că e suficient dacă spui numai un lucru, să nu adaugi şi altele. Din multe vorbe numai necazuri poţi avea.

— Din păcate eu aşa sînt, şi-a aplecat el smerit fruntea.

— Nu înțeleg de ce vă frământați atîta?! le-a ripostat Iepurele. Dacă a plecat, a plecat. Dacă e jignit — să fie jignit!

— Da, dar buna-cuviință și tactul nu ne îngăduie să ne jignim musafirii, a protestat Cipi, deși își dădea seama că nu are rost să se necăjească. Pentru că tot ce trece o dată pe lingă tine, nu se mai întoarce, cum nu se mai întorc zilele ce s-au dus.

— Acum e totuna, a ciripit Pasărea. Să ne vedem mai bine de mîncare.

Au început să mănînce. Dar parcă nimic nu avea gust.

— Cu ce poftă plescăia! și-a amintit zîbind Cipi.

— Și cînd vedea mîncarea, cum mai luceau ochii lui mici cît niște puncte... a adăugat Pasărea.

— Era cam mojit, dar drăguț, s-a înmuiat și inima Iepurelui.

— Iar eu i-am călcat în picioare sufletul. L-am jignit brutal, au izbucnit lacrimile din ochii lui Cipi.

— Totuși, ce i-ai spus? l-a întrebat cu o privire îngrijorată Pasărea.

— I-am spus, zise Cipi printre su-

ghițuri: «Dacă toată ziua numai dormi și mănînci, mai devreme sau mai tîrziu o să te îmbolnăvești și o să plesnești de atîta îmbuibare...»

— ȚȚȚ, vezi ce ai zis, vezi? și-a plecat fruntea Pasărea.

— Măcar să nu-i fi spus: «mai devreme sau mai tîrziu», a suspinat Iepurele.

— Imediat ce i-am spus, mi-a părut rău, dar era tîrziu... a mormăit Cipi, în loc de scuză. E trist, dar așa s-a întîmplat. Chiorîș-Chiondorîș e jignit.

Și-au spus noapte bună, Pasărea a cîntat cîntecul de culcare și fiecare s-a îndreptat spre lăcașul său. Înainte de a se culca, Cipi a băut mierea primită de la Albinele sălbatice, apoi s-a oprit în fața Domnului Cloanță.

— Ce bine e de tine, Domnule Cloanță, tu nu jignești pe nimeni!

Cloanță n-a răspuns. «Cu siguranță tace, ca să nu mă supere pe mine» s-a gîndit Cipi în timp ce se culca în patul acoperit cu mușchi. Imediat i s-au închis ochii și...

În vis se făcea că împreună cu Chiorîș-Chiondorîș prindea purecii din blana

Iepurelui, iar Iepurele de plăcere se dădea peste cap și rîdea cu hohote și întreba unde este Lupul, să-i dea lighioanei cîteva labe, să-i rupă dinții și să-l dezvețe de mîncat carne de iepure.

IX

GROAZNIC — ÎNGROZITOR!

Cipi începea să se trezească... Nu se grăbi să-și deschidă ochii, n-avea rost. Prefera întîi să-și recapituleze programul de peste zi. Deci: spălarea, gimnastica, vizita obișnuită... Albinele sălbatice, Ariceștii, Veverițele. Dejunul. Apoi trebuie să treacă pe la Brîndușa de toamnă și dacă n-a înflorit încă, o să-i spună el vreo cîteva, de-o să-l țină minte... Urma ora de pian și boncăluit armonios. Vai! nu cumva să întîrzie nici... Altfel Cerbul cu siguranță se va îndepărta de drumul luminos al iubirii, drum pe care de-abia a pornit... Apoi...

Ce va mai fi «apoi» n-a mai putut să-și planifice, pentru că a simțit că este

privit. Și Cipi avea un principiu care suna așa:

«Dacă te privește cineva,
El sau ea,
În pădure de este,
Sau altundeva,
Nu te lăsa,
Nu fugi,
Nu clipi,
Nu sta cu burta la soare,
Ci arde-l pe spinare.

A deschis ochii dintr-o dată:

— Vai de mine! Doar nu?! Și imediat a închis ochii. Și a început să se frece la ochi cu amîndouă mîinile, nevenindu-i să creadă că vede bine. Chiorîș-Chiondorîș, cel dispărut într-un mod atît de misterios, pentru care în seara trecută a plîns cu lacrimi amare, ședea în fața sa pe marginea patului. Din nou și-a deschis ochii și a constatat cu bucurie că într-adevăr nimic nu s-a schimbat. Chiorîș Afonul, picior peste picior, se odihnea pe pat.

— Te-ai trezit! l-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu, da, dar tu unde ai fost? Și cum ai ajuns aici? Cum de n-am obser-

vat cînd ai sosit? Și nu ești supărat? Nici un pic?

— Stai înții să rîgi nițel, zise Chiorîș-Chiondorîș, că am dejunat ceva foarte bun. Și nu mă întreba atîta, că tot nu pot să răspund decît la cîte o întrebare.

A rîgîit cam nepoliticos. Dar sînt țări în Asia unde rîgiitul e un omagiu adus gazdei, care te-a ospătat, un semn că-ți face plăcere că ești musafirul ei. Și Chiorîș-Chiondorîș fusese și în Asia într-un schimb cultural, ca afon, la un concurs internațional al afonilor. Cucerise primul loc. Era deci o personalitate și de aceea își permitea și în Pădure să rîgie ca un porc.

Începu să-i răspundă lui Cipi fără să se grăbească:

— M-am simțit atît de bine în cercul acesta de prieteni, încît m-am hotărît din toată inima să vă fac rost de o mică surpriză. Așa că m-am întors sub pămînt să v-aduc surpriza.

— Ce fel de surpriză?

— Aceea pe care am vrut s-o procur. Eu descoperisem acolo încă mai de mult niște surprize cu care puteai face chiar o colonie...

— Dar despre ce surpriză e vorba?

— Păi tocmai asta e! Dacă îți spun, nu mai e surpriză! Deci, dragă Cipi, mă deplasez eu spre Bradul cel Bătrîn și acolo ce-mi vād ochii?

— Nimic, pentru că sub pămînt e întuneric, a încercat Cipi să-l aducă la realitate.

— Ei, aici e greșeala ta gravă, pentru că eu sub pămînt vād mult mai bine

decît în altă parte! Într-un cuvînt, văd că surprizele mele, tîrîndu-se, au spălat putina, au dispărut...

Privindu-l, lui Cipi i-a trecut prin minte că Afonul minte, ca să treacă timpul. I-a zis:

— S-au tîrît, s-au tîrît, bine, mă bucur că te-ai întors, măi Chiorîș-Chiondorîș, dar eu am de lucru. Dacă vrei, condu-mă la Izvor.

Chiorîș-Chiondorîș l-a aprobat. De ce nu? Cipi a ieșit din scorbură și a rugat-o pe Pasăre să cînte. Iar cînd aceasta își dregea vocea, l-a zărit și pe Chiorîș-Chiondorîș. Și-a început plină de bucurie să cînte.

— M-am întristat grozav, îmi făcusem socoteala să vă servesc surpriza proaspătă, la cină — a continuat Chiorîș-Chiondorîș pe drum.

Au ajuns la Izvor. Cipi s-a spălat repede, apoi a făcut gargară. În acest timp Chiorîș-Chiondorîș continua să spună:

— De necaz am adormit. Nu știu cum s-a întîmplat, dar mi s-a făcut somn. Somnul, dragă Cipi, e o problemă care mă preocupă foarte mult.

Și de cîte ori caut s-o deslușesc, adorm buștean. Lucru care nu mă deranjează, Cipi dragă. Am să-ți spun o taină: nici n-aș vrea să descopăr secretul somnului. S-ar putea ca apoi să am insomnii. Și eu, ca afon, artist de talie mondială, trebuie să dorm înainte de concursuri, ca să pot dormi și în timpul concursului și să-i molipsesc și pe cei din jur. Dacă nu dorm, nu cîștig. Legea concursurilor noastre este următoare: cine e atît de afon, încît adoarme singur, cîntînd, și-i adoarme și pe cei din juriu, ia premiul întîi. Așa că și acum iarăși am adormit. Nu-mi imaginez cum s-a întîmplat. Cred c-am adormit pur și simplu.

Cipi s-a șters cu o frunză de fragi pe piept și pe față.

— Asta nici eu nu mi-o pot imagina cum de s-a întîmplat! s-a mirat sincer Cipi. Cum s-adormi așa, fără motiv?!

— Cînd m-am trezit, am pornit-o spre tine. Din păcate, cu mîinile goale. Dar am pornit. În drum, sub o rădăcină de ferigă, ce crezi, peste ce am dat?

— În drum, sub o rădăcină de ferigă? Ai dat peste ceva foarte frumos!

Chiorîș-Chiondorîș s-a mirat.

— Tu ești foarte deștept, Cipi! Am găsit cel mai frumos lucru. Chiar surpriza. Cincisprezece bucăți. Am și mîncat din ele cinci bucăți. M-am săturat grozav, de aceea îmi vine să rîgii.

Cipi l-a privit bănuitor.

Dacă nu, voi fi foarte trist, ba se prea poate să mă și supăr.

— Nu fi trist, mai bine îți spun surpriza: sînt zece bucăți de larve de cărăbuși, minunate! Ți le ofer să le măninci în semn de recunoștință și mulțumire față de tine.

— Și?

— Și pe celelalte zece le aduc pentru prînzul de azi. Sînt foarte bune. Încă mai trăiesc. Toate sînt ale tale. Dacă vrei, cîte una poți să le dai și Păsării și Iepurelui.

— Chiorîș-Chiondorîș, te rog să-mi spui imediat în ce constă surpriza ta?

Lui Cipi i s-a întors stomacul pe dos, deși încă nu mîncase nimic.

— Ce-i cu tine, nici nu poți scoate un cuvînt de bucurie?! se veselea Chiorîș-Chiondorîș. A, nici nu mă mir! După atîtea mîncăruri dietetice cu fructe și rădăcini dulci, iată, în sfîrșit, te poți delecta și tu cu puțină carne! Dar eu

acum mă întorc la scorbură, o să fiu nițel musafir, și o să dorm... Restul, n-ai nici o grijă, mă ocup eu de cină...

Și a plecat.

Cipi își tira disperat picioarele spre scorbura Ariceștilor. Și nu putea spune altceva decît:

— Groaznic! Îngrozitor!

X

SPUNE ADEVĂRUL ȘI N-O SĂ-ȚI PARĂ RĂU

Cînd Cipi a ajuns în Luminiș, încă îi mai era greață, pentru că nu putea să-și scoată din cap «surpriza» lui Chioriș-Chiondoriș. În schimb, s-a bucurat cînd a văzut în Luminiș că Brîndușa de toamnă, ascultătoare, era înflorită. Mare noroc pentru ea, deoarece, cum el era în toane rele, i-ar fi spus cîteva de-avea să-l țină minte. Ea n-a îndrăznit să întîrzie, așa că Cipi a felicitat-o:

— Bravo, Brîndușo! Dar nu cumva să mi te ofilești la prima brumă, ca anul trecut, că, fără menajamente, direct, o să-ți spun: asta-i culmea! Și atunci să vezi ce-ți fac!

Brîndușa i-a promis lui Cipi în limba florilor că nu se va da bătută cel puțin pînă la prima zăpadă. Cipi și-a luat rămas-bun, pentru că imediat începea ora de boncăluit armonios...

Cerbul a apărut din deșis. Și a început o mișcare curioasă: s-a oprit și fără rușine a început să-și frece coarnele rămuroase de tulpina unui brad înalt.

Bănuitor, Cipi s-a apropiat de el.

— Ce faci, măi păgîne?! l-a întrebat energic.

— Îmi ascut coarnele, i-a răspuns morocănos Cerbul.

Cipi s-a scărpinat la ceafă, îngîndurat.

— Cine nu te cunoaște ar putea crede că vrei să te bați.

— Nu e adevărat. Celălalt cerb vrea să se bată. Acolo, dincolo de munte. Eu doar mă apăr.

— Ei vezi, s-a liniștit Cipi. Asta îmi place la tine, că tu numai te aperi. Dar atunci ar trebui să și începem.

Cipi și-a ridicat, arătătorul.

— Gama... Do, mi, sol, do, do, sol, mi, do!

Și Cerbul, acompaniat de Cipi la

pian, a început să cînte minunat. În Pădurea ce se pregătea de toamnă, el boncăluia armonios tot ceea ce învățase de la Cipi. Adică:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii;
Ele sînt doar pui de pom
Și noi sîntem pui de om.

Au repetat de trei ori. Și atunci — minunea minunilor! În cealaltă parte a Muntelui s-a auzit cîntecul:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii...

Boncăluia celălalt Cerb.

Inima lui Cipi a fost cuprinsă de o mare bucurie. Iată, nu s-a obosit zadarnic! Tot va învinge dragostea în Pădure. Numai că nu înțelegea de ce tremură nările Cerbului, de ce bate el pămîntul cu picioarele din față atît de nerăbdător!? Și era chiar furios Cerbul, chiar acum cînd fiecare parte a trupului său trebuia să-i fie cuprinsă de pace și dragoste! Cipi nu s-a gîndit prea mult, l-a lăudat pe Cerb și i-a promis că dacă și mîine cîntecul va merge tot așa de bine, drept răsplată o să-l învețe cel

mai frumos marș vesel, acela care începe așa:

A fost odată un mic purceluș, guiț, guiț...

La Furnicile roșii nu-l aștepta nici o surpriză meteorologică. Se prevedea un cer foarte curat — au prezentat ele buletinul cu starea vremii — deasupra Pîrîului o ușoară înnoirare și mulți tîntari. Dimineăta, rouă.

A trecut toată dimineăta și Cipi se tot gîdea ce muncă nouă să mai înceapă, să nu fie obligat să se întoarcă la Scorbură, la banchetul lui Chiorîș-Chiondorîș. I-a venit o idee norocoasă. Dacă au dispărut din nou larvele de cărbuș?! Nu, nu. Ar fi mult prea frumos... Totuși Cipi a plecat plin de speranță spre casă.

Dar ele nu dispăruseră, nu spălaseră putina. Sub Fagul Uriaș, masa era deja întinsă. Strîmbînd din nas, Iepurele privea cele zece larve. Era hotărît să nu trădeze în veci dinastia Morcoviilor.

În schimb, Pasărea arăta un interes deosebit față de asemenea trufandale. În clipa cînd Cipi a văzut masa întinsă

de sărbătoare — s-a îngălbenit ca ceara.

— Ce e, Cipi? Ți-e rău? s-au întors spre el ceilalți trei.

— Nu, numai că... sînt obosit.

— Și cu siguranță ești mort de foame! a strigat Chiorîș-Chiondorîș. Poftește!

— Ăăăă... nu sînt flămînd... de loc nu mi-e foame.

— Atunci îți punem porția deoparte pentru cină! și-a menținut Chiorîș-Chiondorîș părerea.

— Dar eu nici la cină n-o să fiu flămînd! a suspinat Cipi.

Iepurele s-a aplecat spre urechea lui Chiorîș-Chiondorîș:

— Nu te supăra, Afonule, dar eu cred că lui Cipi nu-i place mîncarea asta, așa că nici la cină...

Chiorîș-Chiondorîș l-a privit mirat pe Cipi.

— Să fie adevărat? Dragă Cipi, nu-ți plac larvele!?

Cipi și-a îndreptat șalele și l-a privit drept în ochi pe Chiorîș-Chiondorîș. Și a zis:

O viață am și o moarte,
Dar cît mai sînt
Pe acest pămînt,

Cît mai trăiesc,
Eu jur pe ce-am mai sfînt
Că vierme nu halesc.

Și-a închis repede ochii. Și aștepta ca Chiorîș-Chiondorîș să se simtă jignit.

— Păi, de ce nu spui?! s-a bucurat Afonul. Începeam să fiu îngrijorat că o să le mănînci pe toate și mie nu-mi mai rămîne! Nu-ți plac? Cu atît mai bine!

Cipi a răsuflet ușurat:

— N-am îndrăznit să-ți spun, m-am temut că o să te jignesc!

Chiorîș-Chiondorîș a dat din cap, indignat:

— Pentru un adevăr niciodată nu trebuie să fii jignit. Există chiar și un proverb: Spune adevărul și... așteaptă puțin, i-am uitat jumătatea cealaltă. Într-un cuvînt, ceva cam așa: spune adevărul și n-o să-ți pară rău!

— E un proverb foarte frumos! a ciripit Pasărea și repede a înghițit o larvă.

Au început să mănînce. Fiecare mînca ce-i plăcea și așa s-a întîmplat că după a cincea larvă, Chiorîș-Chiondorîș a

constatat plin de surprindere că nu mai sînt...

— Se vede că nu le-am numărat bine, a zis el uitîndu-se bănuitor spre Pasăre.

— Ba eu cred că le-ai numărat bine, i-a răspuns Pasărea, privindu-l cu dragoste.

XI

CIP I E BĂNUITOR

După ce s-au săturat, foarte satisfăcut, Cipi s-a ridicat în picioare, a cerut cuvîntul, ridicînd două degete în sus și a zis:

— Vedeți ce frumos s-au aranjat lucrurile!

Chiorîș-Chiondorîș s-a grăbit să-l aprobe:

— Zău că da. Pînă acum n-am știut că și Păsării îi plac larvele! Și vedeți, și asta s-a aranjat: acum știu.

— Iar noi n-am știut, a ciripit Pasărea, că tu poți fi atît de drăguț. Și vedeți, și asta s-a aranjat: acum știu.

— Orice-ați spune, viața e frumoasă!

a suspinat Iepurele, foarte filozof.

— Iar mâine va fi și mai frumoasă! s-a însuflețit Cipi. Pentru că mâine începe boncăluitul armonios al Cerbiilor. Și dragostea își va începe marșul triumfal.

Chiorîș-Chiondorîș clipea plin de interes.

— Ei, păruiala aceea o s-o privesc și eu!

Cipi, Iepurele și Pasărea îl priveau neînțelegîndu-l.

— Ce fel de păruială?

— Păi, păruiala... meciul...

— Ce fel de meci?

— Ce curioși sînteți! Păi, păruiala cea mare! Cînd cei doi Cerbi se vor încăiera.

Cipi le-a făcut semn Păsării și Iepurelui să tacă, pentru că voia să ia din nou cuvîntul.

— Mi se pare, amice, că tu te gîndești la o bătaie, lucru obișnuit între Cerbi în timpul boncăluitului...

Afonul l-a aprobat zgomotos și plin de bucurie:

— Știam eu că o să ghicești!

— Numai că n-o să iasă nimic din bătaia asta, i-a explicat Cipi. Dar nu te

înrîstă, vei avea parte de o plăcere mult mai mare.

— Zău? s-a interesat Chiorîș-Chiondorîș.

— Da, pentru că Cerbii organizează un concurs de cîntece. Care dintre ei cîntă mai frumos, acela va fi primul.

— E grozav! s-a bucurat Afonul. Întîi cîntă și pe urmă se păruiesc?

— N-o să fie nici o bătaie, pentru că va fi pace și dragoste...

— Ar fi păcat, zise Chiorîș-Chiondorîș.

— Cum poți spune așa ceva? Nu ți-e rușine?

— Nu mi-e rușine. Cînd e bătaie, ai ce să vezi la o bătaie, dar dacă e pace, la pace și dragoste nu ai nimic de văzut.

— Vezi, amice, asta nu-mi place mie la tine. Ce ai spune dacă Jderul ar sări la tine și ți-ar mușca beregata?

— Nimic. Aș fi gata. Dar nu sare, că eu îi simt de departe mirosul și o întind.

— Ei, vezi. De acum înainte n-o să trebuiască să te mai temi de Jder. Va fi blînd și va mânca alune. Și tu ai putea

lăsa în pace larvele, și ele sînt niște vietăți drăgălașe...

— Cu Jderul e altceva. El să mănînce toată ziua alune. Sînt de acord. Dar în treburile mele e mai bine să nu te amesteci, pentru că nu te pricepi.

— Să-i spui tu așa ceva lui Cipi?! și-a ridicat aripile Pasărea.

— Lasă-l, Pasăre, i-a făcut semn înțeleptul Cipi. De Chiorîș-Chiondorîș încă nu am început să mă ocup prea serios. După Cerb urmează Jderul, și apoi Chiorîș-Chiondorîș. Atunci să vedeți ce frumoasă va fi viața!

— Bine, a aprobat Chiorîș-Chiondorîș, dacă vrei tu, vă voi urma. Dar

mîine vom privi împreună bătaia Cerbilor.

Chiorîș-Chiondorîș nu putea fi scos din făgașul greșit al credinței lui. Că mîine va fi o bătaie grozavă, că Cerbii se vor repezi unul la celălalt... Nu vor cînta, ci vor boncălui și se vor arunca unul asupra celuilalt.

Nici n-au mai discutat cu el. Mîine va vedea el adevărul cu ochii lui.

După masă au tras un pui de somn. Apoi Cipi l-a înghiontit pe Chiorîș-Chiondorîș:

— Vino în Luminiș, o să-ți arăt ceva interesant.

— Lucrurile interesante mă intere-

sează foarte mult, a afirmat meșterul Cîrțiță, pornind-o după Cipi. Au mers, au mers, pînă au ajuns la Brîndușa de toamnă.

— Ce zici de ea? a arătat Cipi spre floarea înflorită.

— E Brîndușa.

— Da, dar a înflorit!

— De ce să nu înflorească?

— Mai bine întreabă de ce a înflorit?!

— De ce?

— Pentru că eu am aranjat să înflorească, și-a scos pieptul plin de mîndrie Cipi, piticul.

Chiorîș-Chiondorîș l-a privit lung.

— Acum văd...

— Ce?

Nu i-a spus. Degeaba l-a tot întrebat Cipi și după-masă și spre seară, și la cină. În sfîrșit, seara tîrziu, cînd s-au dus la culcare, Chiorîș-Chiondorîș n-a mai rezistat la atîtea întrebări și i-a spus:

— Văd că ești un suflet binecuvîntat, măi Cipi, numai că ești puțin, cum să-ți spun...

— Deschis!

— Țicnit!

Cipi nu s-a supărat.

— O să vezi mîine!

XII

CEL MAI MARE VRĂJITOR

Dimineata s-a trezit devreme. Cipi nu l-a lăsat în pace pe Chiorîș-Chiondorîș pînă cînd nu s-a sculat și el.

— Unu-doi, sus, ticălosule, să vezi cu ochii tăi că nu sînt țicnit.

— Atunci ce ești?

— Îți spun, dar deocamdată să rămînă între noi...

Afonul i-a promis.

Cipi s-a aplecat spre urechea Cîrțiței:

— Apostolul dragostei! Asta sînt. Și acum grăbește-te, să fim la timp în Luminiș!

— Aha, la păruială! și-a amintit Chiorîș-Chiondorîș și s-a grăbit să se scoale.

Cipi și-a terminat repede treburile de dimineată.

Într-o clipă au terminat dejunul și au plecat spre Luminiș.

Cerbul își ascutea deja coarnele de tulpina unui brad.

— Bravo, bravo, asta-mi place, zise

Chiorîş-Chiondorîş, frecîndu-şi una de alta lăbuţele din faţă.

— Dar mie nu-mi place! a strigat Cipi, apoi s-a răstit la Cerb: Ce-ţi tot lustruieşti minunăţiile alea de coarne? Poate se tocesc şi atunci să vezi! Eu sînt de părere că ai face mai bine să începi imediat cîntecul Dragostei! Atenţie... şi a ridicat arătătorul. Începem!

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sînt vii,
Ele sînt doar pui de pom...

Glasul Cerbului răsuna peste dealuri şi văi.

A umplut Luminişul, Pădurea, toată lumea.

Cipi îl asculta fericit.

Chiorîş-Chiondorîş stătea cu gura căscată de mirare.

Înainte ca să-şi dea seama şi să şi-o închidă, din marginea Luminişului s-a auzit glasul celui alt Cerb, cîntînd:

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sînt vii...

— Ura! am învins! Trăiască! a strigat Cipi.

— Ai învins, Cipi! urla şi Chiorîş-

Chiondorîş. Aşa ceva nici în vis n-am visat. Tu eşti cel mai mare vrăjitor!

— Hai să ne iubim, copii!... boncă-luiau împreună cei doi Cerbi şi...

— ...Nu se poate!

— Uite, Cipi, a început păruiala!

Chiar aşa era. Cei doi Cerbi s-au repezit unul spre celălalt.

Se cutremura sub ei pămîntul.

Şi-au ciocnit groaznic cele două perechi de coarne.

Cerbii, cu fruntea însîngerată, îşi ziceau printre dinţi:

— Hai să ne iubim, copii!

Nimicit, Cipi stătea sub Fagul Uriaş.

Iepurele şi Pasărea, şi ei zdrobiţi, încercau să-l mîngîie.

Chiorîş-Chiondorîş voia să-i între în voie:

— Ştii ce eşti tu, Cipi?

— Ştiu: un biet pitic ţicnit!

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat!

Cine spune aşa ceva despre tine îl mănînc! a devenit războinic Chiorîş-Chiondorîş.

— Atunci spune ce sînt?

— Eşti un vrăjitor uriaş! Cel mai mare! Ce minunat au cîntat Cerbii!

— Dar s-au aruncat unul asupra celuilalt! Nu contează nimic... s-a smiorcăit Cipi.

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! s-a însuflețit din nou Surzilă. A fost mult mai bine că s-a întîmplat așa, decît dacă nu s-ar fi încăierat și nici n-ar fi cîntat!

— Dar ce folos? La ce e bună dragostea, dacă doar o cîntî în cîntece? a întrebat Cipi.

— Nu fi prost, Cipi, l-a liniștit Chiorîș-Chiondorîș. Doar noi te iubim pe tine... Pasărea, Iepurele, Veverițele, Ariceștii, Albinele... Nu ăsta e lucrul cel mai important?

— Dacă n-aș fi atît de mic și ei ar asculta de mine! Cei mari! Bătăușii!

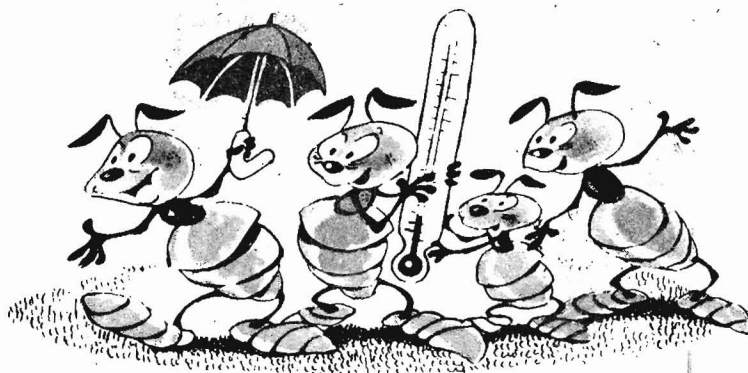
— Asta se prea poate, dar sîntem mici. Iar eu ți-aș spune, Cipi, că noi

am face mult mai bine să ne pregătim de iarnă. Să căptușim bine-bine scorbura, să cărăm de-ale gurii, pentru că peste cîteva săptămîni ne vom începe somnul de iarnă. La primăvară poți să-ți începi alte treburi, că tot tû ești cel mai mare vrăjitor!

Imediat după masă și-au început aprovizionarea pentru iarnă. Pe Cipi îl consola într-un fel însuflețirea lui Chiorîș-Chiondorîș, dar nu se putea liniști. O durere mare-mare l-a învăluit: îl durea faptul că e atît de mic. Și această durere mare-mare, care îl măcina, se va transforma, poate, dacă nu în altceva, măcar într-o poveste.

Dar Cipi nu știa acest lucru.

Nu știa că din durerile mari-mari, chiar ale unui pitic mic-mic, se nasc poate cele mai frumoase povești.

**PITICUL
CIPIT
ACEST
URIAS
FERICIT**

I

O NOAPTE DEOSEBITĂ

Era spre toamnă și frunzele Fagului Uriș începeau să cadă, însă vremea rămăsese totuși neschimbată. Soarele de septembrie zîmbea cu atîta dragoste trecînd peste pădure și împrejurimile ei, încît blînda brumă ce cădea seara nu putea să răcească prea tare aerul.

Noaptea rămăsese chiar foarte caldă. Cipi nu putea să adoarmă, deși Chiorîș-Chiondorîș îi dădea zilnic exemplul său personal, sforăind cu multă însuflețire și autenticitate.

— Mi-e cald, Chiorîș, a zis Cipi, dar n-a primit răspuns. Ceea ce i-a căzut greu piticului fără somn. Vezi, Chiorîș-Chiondorîș — și i-a dat un cîot prietenului și tovarășului său de pat — asta nu-mi place la tine. Pe tine te interesează numai somnul și mîncarea. Și scormonitul pe sub pămînt. Nici Domnul Cloanță Cotoroanță nu e mai breaz. Așa strălucește acolo în colț, da, da, Domnule Cotoroanță, poți străluci, de tine vorbesc! — de parcă l-ar

interesa totul, și de fapt nu-l interesează nimic. Nici cu Pasărea sau cu Iepurele nu se schimbă povestea. Eu sînt cel mai mic dintre voi toți, piticul... pitic-pitic, dar sufletul mi-e uriaș.

— N-aș crede că e chiar atît de mare! s-a ridicat furios Chiorîș. Ba chiar am impresia că nici n-ai suflet. Că dacă ai avea, atunci nu ți-ai înghionti prietenul în miez de noapte și nu i-ai ține cuvîntări, l-ai lăsa să doarmă. Așa-ți tratezi tu musafirii? Cu coate în burtă și cu discursuri?

— Iar ai greșit îngrozitor, și-a ridicat Cipi arătătorul, ca un dascăl. Gestul său atît de autoritar l-a mulțumit. A continuat, privindu-și degetul ridicat profesoral: Ba da, am suferit; am un suflet uriaș! E cam atît de mare cît este fagul acesta în care locuim. Dar poate că e și mai mare. În ce privește felul cum te tratez ca musafir, să nu discutăm! Tu dormi și atunci cînd eu vorbesc cu tine și n-aș vrea să te las să dormi. Dar ori discută omul cu tine, ori ba, tu sforăi, nu-ți pasă.

— Dacă mie mi-e «totuna», atunci de ce nu dorm acum?

— De aceea nu dormi, Chiorîș-Chiondorîș, a început să-i explice Cipi foarte răbdător, fiindcă Furnicile roșii au prevestit o noapte deosebită. Și într-o noapte deosebită e o căldură deosebită.

— Tare mă tem că ești un mincinos deosebit, a mai spus Chiorîș, întorcându-se pe partea cealaltă.

— Ce-i al tău e al tău, a dat din cap Cipi, când nu te mai ajută capul și nu mai poți susține discuția cu mica ta inteligență, începi să mă jignești și să-mi calci sufletul în picioare, să mă umilești!

— Nu fă să mă reped la tine, a mîrîit Chiorîș, dar nu s-a repezit. A adormit. Iar Cipi a hotărît să facă o plimbare. Deosebită. Nici nu și-a luat rămas-bun de la Domnul Cloanță Cotoroanță, deși Domnul Cotoroanță nu dormea, ci strălucea. Lui Cipi nu-i păsa. «N-ai decît să strălucești» — s-a gîndit și a ieșit în noaptea de toamnă luminată de stele. Cu pași mărunți s-a grăbit să iasă de sub crengile Fagului Uriaș, ca nu cumva să-i cadă vreo frunză în cap și să-i facă cucuie. S-a gîndit că poate

îi întâlnește pe Aricești. Nu i-a întîlnit. Broasca orăcăia pe malul Pîriului, însă nu s-a dus la ea; nu-i plăcea Broasca. De cînd s-a aflat că Domnul Cloanță Cotoroanță nu e teribil, de atunci

Broasca își bate joc de el de cîte ori are vreo ocazie: «Dacă aș fi puțin mai mare — gîndea Cipi — aș merge la ea și i-aș da un șut». Liliacul a zburat pe deasupra lui Cipi. «Nici ăsta nu-i mare, zise și se uită după el, dar măcar știe să zboare». Și mergea Cipi, mergea mai departe spre Luminiș, gîndindu-se s-o viziteze pe Brîndușa de toamnă. Poate nici ea nu are somn, ori e năpădită de furnici. Era o căldură mare și pe Cipi l-a învăluit un fel de oboseală. S-a gîndit să se așeze o clipă. Dar de-abia s-a așezat și a auzit un fișîit groaznic. A sărit în sus.

Doctorul Bufniță i-a apărut în față. Aplecîndu-se, l-a privit atent pe Cipi.

— Hu, hu, ce fericit sînt! Te-am luat drept șoarece!

— Dar eu sînt și mai fericit, că dacă aș fi fost șoarece, acum m-ai fi înghițit!

— Nu. În noaptea asta nu mănînc pe nimeni, nu înghit nimic. Sînt fericit!

— Asta înseamnă că ai putea fi fericit mai des. Aud că într-o noapte la Gușă roșie ai mîncat trei pui!

— Din motive de disciplină! s-a explicat Doctorul Bufniță. Frățiorul

lor era bolnav. L-am consultat și le-am spus să stea în liniște, ca bolnavul să poată dormi. Ei, nu. Cirișeau întruna. Ce era să fac ca să fie liniște? I-am mîncat și s-a făcut liniște. Și bolnavul s-a făcut sănătos tun.

— Așa ești tu, a dat din cap Cipi, cînd e vorba de sănătate, ești neîndurător.

— Neîndurător, dar drept, a adăugat Doctorul Bufniță.

— Și acum de ce ești fericit? l-a întrebat Cipi.

— De aia, că am dus știința, am împins-o cu un pas înainte.

— Și a fost greu? s-a agitat Cipi.

— Greu, greu, dar merită să împing știința medicală înainte. Merită, și meritul e al meu. A fost o muncă pe măsura mea, mare și frumoasă, s-a îndreptat de spate savantul. De-asta am plecat acum haihui, să găsesc un viețuitor, un suflet căruia să-i împărtășesc marea mea bucurie.

— În privința sufletului, ai nimerit-o bine, l-a liniștit Cipi. Eu am un suflet teribil de mare. Deși, ca să fiu sincer, mi-ar plăcea mai mult să împărtășesc altora propriile mele bucurii, decît să le

ascult pe ale altora. Însă tu nu te formaliza, spune-mi ce te face fericit. Nu mă menaja.

— Imaginează-ți, Cipi, l-a mîngîiat cu aripa dreaptă Doctorul Bufniță, am descoperit praful Goliat.

— Nu mai spune?! s-a mirat Cipi. Și asta ce-i?

— Un praf care face ca totul să crească.

Dintr-o dată Cipi a devenit foarte atent.

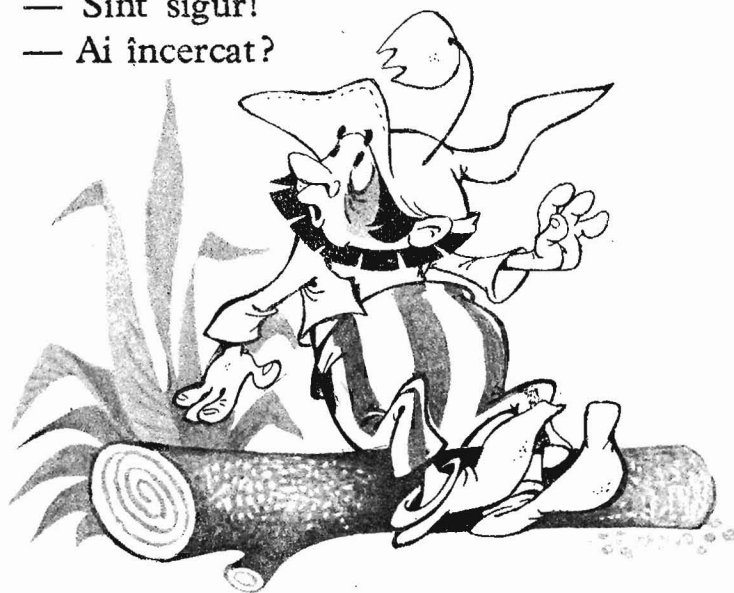
— Totul? Și pe toți?!

— Totul și pe toți!

— De unde știi?

— Sînt sigur!

— Ai încercat?

— Aici e necazul! s-a întristat marele descoperitor. Nimeni n-a vrut să încerce.

— De ce nu l-ai încercat pe tine?

— Atît ar mai trebui! Imaginează-ți: dacă înghit un singur grăunte, cresc atîta de mare, că în loc de șoareci, va trebui să mănînc cerbi. Într-o săptămînă înghit toți cerbii din lume. Și apoi va trebui să mor de foame!

— Dar nu se poate, ca după ce ajungi mare să... din nou să te faci la loc? Atît cît ești acum?

— Nu, deoarece încă n-am descoperit praful David.

— Și... Oricine poate crește dacă bea din praful Goliat? Cît de puțin să crească, mai mult... Se poate?

— Puțin nu se poate, numai mult și foarte mult! Da cine se oferă să încerce praful?

Tot timpul Cipi a tremurat de emoție. Exista posibilitatea să i se împlinească o veche dorință. Să se înfăptuiască singurul său vis: să devină mare. Acum era momentul. Acum sau niciodată. S-a înclinat reverențios în fața academicianului Bufniță:

— Chiar eu mă ofer... Și chiar acum, imediat! Nu uita: e o noapte deosebită!

II

PRAFUL GOLIAT

— Cipi, eu am știut întotdeauna că tu ești un suflet mare — a spus emoționat Doctorul Bufniță. Dar n-am îndrăznit să visez că ești chiar așa de uriaș. Îngăduie-mi să aplec drapelul științei în fața ta.

— Îți îngădui, a dat din cap Cipi, plin de bunăvoință. Însă deja se gîdea ce va face cînd va fi îngrozitor de mare. «Îi dau un șut Broaștei», și-a zis imediat și aproape că a chiuit de plăcere. Era nerăbdător să crească! Unde-i praful ăla, dă-mi-l să-l înghit! s-a întors spre Doctorul Bufniță.

Bufniță a scos de sub aripă un sac mărișor. Era mai mare decît Cipi.

— Despre asta e vorba, a zis, așezîndu-l în fața piticului cu suflet uriaș.

Cipi a tresărit văzînd cît de mare era sacul cu leacul scunzilor.

— Asta tot trebuie să-l înghit? și-a scărpinat el rădăcina urechii.

— Nici vorbă! a zis Doctorul Bufniță. Mă tem că și un singur grăunte o să fie prea mult. Așteaptă puțin. Deschid săculețul. Așa e. Ia un grăunte și sparge-l în patru. Să încercăm cu un sfert.

Așa au și făcut. Cipi a înghițit un sfert de grăunte din praful Goliat.

De-abia l-a înghițit și imediat a avut impresia că cineva îl ridică de subțiori.

— Dacă nu mă înșel, ceva se întîmplă.

A privit spre Doctorul Bufniță și i s-a părut că parcă marele savant s-a făcut mai mic. Capetele le erau la aceeași înălțime. Apoi... Doctorul îi ajungea pînă la umăr... pînă la mijloc...

— Voi fi uriaș! Teribil de uriaș! țipa bucuros Cipi. Și a mai luat din sacul cu doctoria fermecată încă vreo trei grăunte, înghițindu-le imediat.

— Întreit sau nimic! a strigat victorios și și-a pus punga în buzunar.

— Ce faci, nenorocitul? E prea mult, îți face rău! striga Doctorul Bufniță, dar Cipi nu-l băga în seamă. Nu se gîdea la altceva decît la răzbunare. Încă în noaptea asta se va răzbuna! «Ei, ce șuturi o să-i mai dau Broaștei!» striga bucuros.

Doctorul Bufniță îi ajungea acum doar pînă la genunchi. «Și pe el l-aș putea lovi — se gîdea Cipi — n-o fac, că-i băiat bun. Puțin cam aspru, dar inima îi este ca untul. E un tip cumsecade, nu mă ating de el.»

Între timp, Doctorul Bufniță a ajuns la înălțimea gleznei lui Cipi.

«Cresc frumos, frumușel, a privit în jurul său Cipi, plin de mulțumire.

Voi fi oare atît de mare cît Fagul Uriaş ?
Ce grozav ar fi! I-aş culege pe Jderi
dintre crengile copacilor, ca pe pureci
din blana Iepurelui. I-aş aşeza frumos
în rînd, în Luminiş, şi le-aş porunci:
Să nu mai mîncăţi niciodată veveriţele
şi păsărelele! Şi dacă totuşi vor să ben-
chetuiască, să mănînce şerpi şi ciori,
pentru astea nu e păcat. Şi dacă nici
aşa nu-s mulţumiţi, să stea în rînd doi
cîte doi şi să cînte: «A fost odată un
mic purceluş»... Sigur, atunci şi cu
Cerbul aş vorbi altfel! Ce-i aia că aş
vorbi?! Vorbim! Deja sînt atît de mare
cît Fagul Uriaş. Şi cresc, încă tot mai
cresc! Poate îl întrec în înălţime şi pe
Bradul cel Bătrîn şi putred pe dinăun-
tru! Teribil, splendid! Îţi mulţumesc,
Doctore Bufniţă! Oh, ce-am s-o mai
articulez pe doamna Broască! Ceee?
Pe Broască? Pe o aia atît de mică? Cui îi
mai pasă de ea?»

— Cipi! Cipi! a auzit de jos glasul
disperat al Doctorului Bufniţă. Ce va
fi cu tine, Cipi?!

— Nu-ţi fie teamă, Doctoraşule, i-a
răspuns Cipi. A învins ştiinţa! Voi fi
uriaş! Deja sînt!

Acum va fi ordine în Pădure! O să-i
adune pe Jderi din desişuri. Îl va
îmblînzi pe Cerb! Desigur, ar fi ceva
să arunce o privire şi în cuibul Vultu-
rului de Stîncă! Dar chiar atît poate
că n-o să crească. Ia te uită! L-a între-
cut şi pe Bradul cel Bătrîn... Încă puţin
şi va fi înalt cît Stîncă cea înspăimîntă-
toare! Atunci va fi cu adevărat Stăpînul
Pădurii. Dar nu Stăpînul groaznic, ci
un Stăpîn iubitor: va ţine partea celor
mici şi slabi, însă nu-i va oropsi nici
pe cei mari şi puternici. O să-i înveţe
să trăiască în pace şi dragoste...

A auzit fişîit de aripi. Doctorul Buf-
niţă zbură în jurul capului său.

— Cum te simţi, Cipi?

— Splendid! Şi îţi mulţumesc, Doc-
tore Bufniţă, că m-ai ales tocmai pe
mine să pun pe cele mai înalte culmi
steagul ştiinţei! Ce crezi, prietene atot-
ştiutor, să-i strîng pe Jderi? Ei, dar
ce tot vorbesc, doar am crescut atît de
înalt că nici nu-i mai observ! Bradul cel
Bătrîn, neasemuit de înalt altădată,
îmi ajunge pînă la brîu! Ei, încă puţin
şi voi fi înalt cît Stîncă cea îngrozitoare!
Stai puţin, Moş Martine, n-o să mai

dijmuiești depozitul cu miere al micuțelor albine! O să te prind și... O să te prind. Te apuc cu două degete! Într-o mină pe tine, iar în cealaltă pe bătaușul principal! Pe Cerb! Nu fi trist, bătrîne încoronat, vom mai avea ore de boncăluit. Dar nu vom mai învăța cîntece atît de războinice ca «Nu mai rupeți flori, copii», ci vom învăța «Nu mai plînge baby»! Ia te uită, am crescut mai înalt decît Stîncă cea înfricoșătoare! Nu-mi mai ajunge nici pînă la umăr. Uite colo jos Luminișul! Interesant, nici nu-i atît de mare pe cît îl credeam. Dar unde-s săpăturile lui Chiorîș-Chiondorîș?! Nu văd nici una. Ce-i țîntarul ăsta în dreptul mijlocului meu? Tu ești, Doctore Bufniță? Nu te teme, bătrîne, nu-ți fac nimic, binele se răsplătește cu bine... ei, servus, bătrîne profesor, eu mai am nițel de crescut...

Să crești, să te înalți, dar pînă cînd? Cipi a privit în sus și s-a liniștit văzînd că mai este loc. E adevărat că dacă se întinde puțin ajunge la nori. Iar dincolo de ei, strălucesc drăgălaș, îmbietor, stelele. Ce bine ar fi să atingi una cu mîna, chiar pe cea mai mică! Cipi a privit din

nou în jos. Priveliștea l-a surprins. Stîncă groaznică îi ajungea doar pînă la genunchi. Zîmbea amintindu-și de felul cum se gîndise să-i pună la punct pe Moș Martin și pe Cerb. Unde au rămas aceste mici viețuitoare? Vezi, n-a aruncat o privire nici în cuibul Vulturului de Stîncă. De fapt, de ce ar fi făcut-o? Ce poți vedea în cuibul unei păsări ce ți se pare mai mică decît un țîntar?

Norii pluteau, alunecau în jurul corpului său.

— Nici nu mai are rost să mă întind ca să ajung la nori! În cei întunecați mă voi spăla pe mîini, iar cu cei albi mă voi șterge... Și stelele... A privit sus, spre ele. Oare stelele știu că sînt aproape, aproape de tot de ele? Dacă m-aș întinde... ia să încerc...

A încercat, dar n-a ajuns pînă la stele.

III

BETIA

Cînd norii i-au ajuns pînă la umeri, Cipi a simțit o mică zguduitură. Și apoi a observat că lumea nu se mai micșo-

rează sub el. Nici norii nu s-au mutat mai jos, nici el nu s-a mai lungit, nu s-a înălțat mai sus, spre stele.

— Mai înalt nu mai cresc, a tras el concluzia. A privit încântat în jur, să-și cunoască bine, din fir în păr, întinderea imensă al cărei rege a devenit peste noapte.

Praful Goliat a avut cu adevărat un efect miraculos, așa cum spunea Doctorul Bufniță. Cipi, piticul drăgălaș, viteazul mare cât degetul meu cel mic — a crescut cât un uriaș îngrozitor. Muntii îi ajungeau pînă la glezne, iar norii i se mișcau în jurul umerilor încet, liniștit, ca un covor de vată, încotro îi mîna vîntul.

— Stelele?

Oare cât ar mai trebui să cresc ca să ajung la stele? s-a întrebat și și-a pipăit buzunarul în care era punga cu praful Goliat. Buzunarul crescuse o dată cu el, cum crescuseră și hainele și pălăria — care acum era mai mare decît stîncă uriașă. Oare dacă aş mai înghiți două guri din praful Goliat, sau l-aş bea pe tot, aş ajunge la stele? se întreba Cipi... Și era gata-gata să încerce,

cînd a auzit pe undeva, de jos, parcă din marile adîncuri, un fel de glas disperat:

— Nu, nu, nu!

Să fi fost Doctorul Bufniță? Sau numai i s-a părut? În orice caz, s-a răzgîndit.

— Și dacă ajung la stele, ce-i? Cine știe, poate cresc atît de uriaș încît n-o să mai văd nici Stîncă, nici Luminișul!

Și-a dat seama că iubește mai mult decît credea meleagurile astea ce i se par acum o jucărie, din care el a reușit să se ridice atît de mult; cum ar putea atunci să se despartă de ele ori să le distrugă? Acum trebuie să-și supraviețuiască fiecare mișcare, nu cumva să calce Pădurea. O mișcare, un pas greșit — și Pădurea, așa cum e, toată s-ar transforma sub talpa lui într-o îngrămădire diformă, moartă.

— Nu vă fie teamă — a privit în jos mișcat — n-am crescut ca să vă distrug, ci ca să am grijă de voi... De tine, Stîncă, și de voi, Brad Bătrîn și Fag Uriaș, pe care nici nu vă pot deosebi, așa v-ați pierdut în Pădurea care de aici de sus e ca blana ursului... Și nici

vouă nu vă fac nimic, nemernicilor... Tu, Cerbule, încoronatule, și tu, Moș Martine, lacomule și voi Jderi sîngeroshi... Nu-s supărat nici pe tine, Broască bătrînă și rea, și cîrcotașă. Parcă toți v-ați făcut la fel, sînteți toți-toți la fel, mici și neînsemnați. Dar eu vă iubesc, nu pot să fiu supărat pe voi. Iar prietenii? Chiorîș-Chiondorîș, veșnicul flămînd și somnoros, va putea pricepe ce a devenit Cipi, va înțelege că uriașul groaznic, căruia nu-i vede decît papucul, sînt eu? Dar Iepurașul meu sperios, și Pasărea cu glas de aur vor pricepe? Nu, nici vorbă. Se vor obișnui cu papucul neobișnuit de mare. Pasărea va pleca în recunoaștere, va ajunge pînă la glezna mea, poate pînă la genunchi, și nici atunci nu va ști că Cipi care a dispărut într-o noapte a crescut atît de mare. Numai dacă Doctorul Bufniță le va spune...

Și Cipi și-a dat seama emoționat că toată Pădurea, acolo, jos, și toate ale ei îi sînt la fel de dragi. Și îi iubește și pe aceia pe care ieri mai era supărat. A simțit o dorință fierbinte să le facă bine, să le facă un bine uriaș, care să

le transforme viața de-acum într-o alta mai frumoasă, mai fericită... Și nu numai viața prietenilor sau cunoscuților... Ci și a necunoscuților. A tuturor acelor luminițe ce se zăresc pe pământ. A privit prin ferestrele norilor și a văzut multe-multe puncte luminoase, ca niște licurici în depărtare, dincolo de munți și păduri. Ce bine va fi când va putea opri vânturile înghețate. Va dirija încoace norii plini de fulgi de nea, să acopere meleagurile, să apere plantele de îngheț. Apoi, spre primăvară, va îndrepta un vânt calduț. Ba va ajuta chiar cu propria sa respirație venirea primăverii... Norii nu vor mai împrăștia zăpadă, ci ploaie, iar pătura de zăpadă de pe pământ se va topi! Să poată ieși Ghiocelul, să-și deschidă petalele Vioreaua. El, Cipi, va stăvili înghețurile de primăvară, ca nici un mugure să nu piară... Și dacă el, Cipi, din toate acestea nu va vedea aproape nimic? Nu contează. Să se bucure alții de minunile ce le va face. Nu, el nu va vedea Ghiocelul, Vioreaua și primii muguri; și nici pe Iepurele care va ronțai bucuros măcrișul fraged. Nu. Dar va vedea

pădurile înverzite și zumzetul primăverii va ajunge cu siguranță pînă la el. Ceea ce va vedea și va auzi el nu vor fi multe frumuseți mărunte, ci va fi chiar fericirea cea mare!

Niciodată n-a mai simțit Cipi o asemenea bucurie. Păcat că n-au crescut deodată cu el măcar Pasărea, ori Chiorîș! Le-ar povesti toate astea și ei s-ar bucura împreună cu el. Dar nici așa nu este chiar singur. A privit în sus spre cerul înalt, la stelele ce clipeau. Își alege Luceafărul ce se pregătea să apună și-i făcu un semn cu ochiul.

Luceafărul i-a făcut și el cu ochiul.

IV

CIPi, ALESUL

«În fond trebuie să aibă o semnificație mai adîncă faptul că Doctorul Bufniță mi-a dat tocmai mie posibilitatea să încerc efectul prafului Goliat, se gîndea Cipi. E și normal! Ce s-ar fi întîmplat dacă Chiorîș-Chiondorîș ar fi încercat și ar fi devenit uriaș? Ar fi crescut îngrozitor de mare și s-ar

fi ascuns sub pământ. Și atunci să vezi dandana: toată lumea s-ar fi mirat văzînd cum pământul se umflă! Un uriaș care umblă pe sub pământ, răscolindu-l, și făcînd la suprafață, adică aici unde ne aflăm noi, viețuitoarele și plantele, să se întoarcă totul pe dos: pădurile să fie smulse din rădăcini, apele să-și schimbe albiile, păsările să-și părăsească puii în cuiburile distruse... Prăpăd!

Zău, e un mare noroc că Chiorîș-Chiondorîș n-a avut posibilitatea să se folosească de balsamul misterios! Și cît îl știu eu de haplea, ar fi mîncat toate grăunțele «Goliat» și ar fi urmat sfîrșitul lumii! Nici cu Pasărea n-ar fi fost mai bine. E drept, ea nu scormonește, dar cîntă! Și dacă ar fi crescut uriașă... Vai! Și să-ți imaginezi e îngrozitor! Cîntecul dulce al Păsării amplificat de o mie de ori! Ar fi asurzit lumea. Cît despre Moș Martin, Jderi, Cerb, Mistreț... ori despre Broască — să nici nu mai discutăm! Era sfîrșitul lumii dacă animalele acestea simpatice ar fi devenit uriașe!»

Avea o însemnătate deosebită faptul

că tocmai el a luat praful Goliat. Fiindcă această doctorie miraculoasă face să crească numai trupul! Sufletul nu! Și într-un trup uriaș, un suflet mic se pierde, se rătăcește și nu mai are nici o valoare. Și un uriaș fără un suflet uriaș este un monstru! În schimb el, Cipi, întotdeauna a avut suflet din belșug. În trupușorul său mic, sufletul său uriaș stătea înghesuit! Acum, se va putea întinde. Se poate întinde și-și poate chema în ajutor mintea. Da, mintea lui Cipi, ascuțită ca un brici. Mintea și sufletul merg mîna în mîna. Să zicem că Moș Martin ar avea un suflet mare! N-ar face mare treabă! N-are minte. În afară de Doctorul Bufniță, nici unul din locuitorii Pădurii nu se poate lăuda cu o minte ascuțită ca briciul! Deși, la drept vorbind, și Doctorul este la cale de două poște în urma lui Cipi! «Să luăm de exemplu praful Goliat — se gîndea Cipi. Vezi, sărăcuțul doctoraș, a lucrat mulți ani pînă l-a descoperit. Eu l-aș fi descoperit într-o singură după-masă, a recunoscut piticul în sinea sa, cu multă bucurie. Dar nu m-a interesat proble-

ma! Și am fost și răcit în ultima vreme... Apoi Cipi a început să se frămînte: Chiar, de ce n-am descoperit eu praful Goliat?»

La această întrebare spinoasă a putut răspunde numai datorită minții sale ascuțite. Și și-a dat răspunsul imediat: «De aceea, fiindcă nu mi-a trecut prin minte c-ar trebui să-l descopăr!»

Cipi, avînd de-acum în trupul său uriaș, sufletul său uriaș, precum și o minte ascuțită ca un brici, s-a gîndit satisfăcut: «Cu adevărat are un sens profund creșterea mea, transformarea mea în uriaș! Datorită acestui fapt pot să-mi duc la bun sfîrșit menirea».

Iar menirea sa era nobilă: să facă lumea mai frumoasă, mai bună.

— Mai întîi, trebuie să privesc nițel Pămîntul. În ce parte este nevoie cel mai mult de ajutorul meu dezinteresat?

Și a pornit într-o plimbare, să vadă pămîntul!

Înainta plin de grijă, călcînd de pe o pajiște pe alta, uitîndu-se înainte, ca nu cumva să strivească sub talpă vreo colonie de viețuitoare. După trei pași a zărit un rîu — i s-a părut cam de

cinci ori mai mic decît Pîrîul. Numai că rîul nu clipoceă gălăgios. Curgea undeva departe, încet, liniștit. Departe, acolo unde ca o părere se vedea sub stele o apă uriașă. Între ape era probabil cam tot așa cît era Cipi de uriaș între vechii săi cunoscuți. Pe rîul leneș pluteau puncte luminoase, în jos și în sus. Aplecîndu-se puțin, Cipi a observat că luminițele erau niște vapoare. Însă cele mai lungi vapoare nu erau nici cît degetul cel mic al lui Cipi.

— Primul punct! și-a zis Cipi. O să trag cu mîna o albie nouă, dreaptă, ca rîul să nu mai facă atîtea meandre. Și atunci și vasele cele mai mici vor pluti repede. Da. Dar să mergem mai departe.

Cu multă grijă a pășit mai departe. O fi făcut vreo cincizeci de pași, se prea poate ca să fi făcut numai patruzeci și cinci, și a și ajuns la malul apei celei mari. A observat surprins că nu-i vede malul celălalt. «Apa asta se pare că e mai mare decît mine, dar numai în lungime și lățime, s-a gîndit el și, ca să se asigure, s-a descălțat de un papuc și a intrat în ea. A făcut un pas, precaut,

însă apa de-abia i-a ajuns pînă la gleznă. Mai departe nici n-a mers. S-a hotărît ca în viitor, într-o zi, cînd n-o să aibă altceva mai bun de făcut să treacă peste apa asta fără margini. Și s-a înapoiat. A mers, a mers pînă a ajuns la meleagurile cunoscute, dar nu s-a oprit, a mărșăluit mai departe, plin de grijă. Făcînd vreo nouăzeci de pași și trecînd în acest timp peste trei rîuri mari și peste vreo zece îngrămădiri luminoase, ca niște colonii de licurici — orașe și capitale de țări — s-a oprit deodată mirat. Pe munții din fața sa, care nu-i ajungeau nici pînă la glezne, era zăpadă.

— Stați, fraților, a zis Cipi, doar încă n-a venit iarna.

S-a aplecat și a început să sufle peste creștele acoperite cu nea. A suflat aer cald pînă a simțit că obosește. Dar n-a obosit zadarnic: pe o mare bucată de teren zăpada s-a topit! Dar chiar atunci a observat mirat că rîurile s-au umflat încă o dată pe cît erau.

— Oho, ajunge! Imediat fac o inundație de mai mare dragul! Și a lăsat baltă topitul zăpezii de pe celelalte culmi ale munților. A pornit mai de-

parte și surprins a observat că la fiecare se înmulțesc petele de zăpadă. Se aflau pe toți munții, prin toate văile! După alți 15—20 de pași, Cipi s-a oprit. În fața lui se întindea pierzându-se în ceață un câmp de zăpadă ce părea nesfârșit. «Deci — pînă aici», și-a zis.

De la mare pînă la câmpul de nea, de la Ecuator pînă la Polul Nord! Asta va fi împărăția lui.

Cipi a dat îngîndurat din cap, întorcîndu-se încet și preocupat pe meleagurile de pe care pornise. Exact unde se afla Pădurea de unde plecase trebuia să-și aibă reședința. Acum, după ce și-a luat în primire teritoriul de fericirea căruia se hotărîse să se îngrijească, Pămîntul, pe care trăiesc plante, animale și oameni — se simte nu numai uriaș și puternic, ci și plin de un har sfînt. Un singur pas greșit, și poate nimici un oraș sau o țară. Dacă s-ar juca doar, cu palma ar putea netezi munții. Dar n-o face. Fiindcă el vrea numai binele. Și răul se poate face și din joacă. Și-a amintit că și pe vremea cînd era numai un pitic de-o șchioapă, întotdeauna făcuse numai bine. Dar

ce făcuse? Ștersese polenul de pe frunze! Îți vine să zîmbești. Supraveghea și aproba construcția casei lui Melc-Codobelc! Să mori de rîs! Spunea «bună-dimineata» Pădurii, mîngîia urechea Iepurelui dacă era necăjit, îl lămură pe Cerb să fie blînd și iubitor, controla calitatea mierei albinelor! Păi, te poți opri să nu rîzi? Toate astea luate la un loc sînt nimic față de ceea ce poate face el acum. Să zicem: să împrăstie norii de furtună! Bineînțeles că poate! Doamne, Furnicile roșii, sărăcuțele, cum vor anunța ele: «Pe alocuri furtună și averse locale». Și nu va fi nimic, fiindcă el va împrăstia norii și nu vor fi nici averse locale și nici furtună! Și bunăstarea va copleși Pădurea, dar nu numai Pădurea lui, ci toate pădurile din lume... Și toate vietățile vor fi fericite... Și toți oamenii vor fi fericiți... Și Cipi s-a uitat spre cer. Printre stelele ce clipeau pe boltă a căutat pe cea mai dragă... Luceafărul...

Luceafărul era gata-gata să treacă de marginea cerului.

Cipi a mai avut doar atîta timp cît să-i facă cu ochiul.

— Vei vedea, i-a strigat, și ție o să-ți fie mai bine!

Luceafărul a clipit spre el și a căzut dincolo de orizont.

V

SINGUR

După ce și-a privit împărăția unde el avea să fie doar cu numele împărat, deoarece n-avea să facă nici un rău nimănui, după ce a avut chiar o scurtă discuție cu Luceafărul, Cipi s-a gândit că e timpul să pornească la fapte.

Bine, bine, dar de unde s-o pornească? Și care sînt faptele care trebuie cele dintîi împlinite?

Nori de furtună nu se vedeau, așa că nu avea ce să împrăștie.

Ar rămîne apele curgătoare...

Dacă ar începe așa din senin să le îndrepte albiile, n-ar fi tocmai bine. Ar avea loc niște inundații groaznice și cine știe cîte vapoare s-ar scufunda și cîte ar rămîne împotmolite în mîlul fostului curs? Dealtfel, la îndreptarea rîurilor mai trebuie să se gîndească. Era o inițiativă demnă de laudă. Dar

întrebarea era cum să îndeplinească această sarcină concretă fără să facă vreo pagubă?

Ar trebui să înceapă cu altceva. Dar cu ce?

Tristețea este că și atunci cînd se plimbă trebuie să fie foarte atent! Chiar cînd cască să fie atent!

Se poate întîmpla foarte ușor, chiar împotriva voinței lui, să pricinuiască nenorociri groaznice animalelor, oamenilor de pe pămînt. Se poate, căscînd, pur și simplu să-i înghită.

— Acum sînt uriaș și puternic! a privit în jurul său Cipi.

Dar pentru ce am eu puterea? Doar ca să fac rău? Dacă aș vrea... Dacă, de exemplu, aș călca pe orașul acela iluminat... Vai! Te îngrozești numai gîndindu-te! Ar fi de ajuns să calc acolo jos în rîul din dreapta. Imediat s-ar revărsa. Dar eu nu vreau așa ceva, vreau să fac numai bine, ca toți și toate să se bucure, lumea să fie fericită și să se gîndească cu drag la mine!

Ei, de-ar fi aici Pasărea... Sau Iepurele... Ori Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță...

Sau... La naiba, chiar și Chiorîș-Chiondorîș de-ar fi aici! Ar putea să le împărtășească gândurile și necazurile care îl apasă! E drept că ei nu-s cine știe ce deștepți să înțeleagă ce grea și obositoare e puterea unui uriaș... Ceva totuși ar pricepe. Măcar i-ar spune ce dorințe au, ca el să le îndeplinească!

Poate ar vorbi și Domnul Barbă Cloanță Cotoroanță... Și dacă s-ar descoperi despre el că e fără pereche de inteligent? Aproape tot atât de inteligent ca Cipi?

Plin de dor, se uita spre pământ. Era la picioarele lui Luminișul, mare cât o palmă. Stînca cea groaznică îi ajungea pînă la glezne. Undeva, acolo sînt toți, pe o întindere de două palme — toți cei pe care îi iubește. Dar ce folos că sînt acolo și nu sînt aproape de el? Sînt și nu sînt. Cel puțin pentru el, pentru Cipi, așa sînt, de parcă nici n-ar fi. Cui să-i spună un cuvînt? Cu cine să-și împartă gândurile uriașe?

Stelele străluceau reci și erau atât de departe! Norii treceau blînzi, se rostogoleau, încît îi sufla vîntul. Și deodată Cipi și-a dat seama de un fapt groaznic. Că e singur.

Singur privea pământul ce se întindea de la mare pînă la cîmpul de zăpadă. Singur urmărea cîmpiile și munții, orașele, apele...

Singur se bucura că nu mai e pitic, că a devenit uriaș, că în locul bucuriilor mărunte caută fericirea cea mare.